STRÄVAREN

STRÄVHÅRIGA FOXTERRIERKLUBBENS TIDSKRIFT
NR. 4 2012 ÅRGÅNG 34 ISSN 1401-67664

GOD JUL & GOTT NYTT ÅR
TILLÖNSKAS
STRÄVHÅRIGA FOXTERRIERKLUBBENS
MEDLEMMAR

Ordföranden har ordet

Tiden går fort och med ens är det dags för mitt andra **”har ordet”.**

I skrivande stund lanserar vi vår nya fina och moderna hemsida. Ett stort och varmt tack till Annika och Lars Göransson för allt uppoffrande arbete med att tillverka denna viktiga informationskanal. Jag utgår från att många intresserade redan varit inne på sidan. Klubbens medlemmar och övriga foxvänner kommer att ha stor glädje och nytta av den, det är jag övertygad om.

Vi vill ju dessutom att vår ras ska få en större numerär och här får våra uppfödare ett bra och informativt instrument utöver Facebook som ju har **sina** fördelar.

Eftersom jag nu är bosatt i Trelleborg (Sveriges sydligaste stad) och bland annat har bott och arbetat fem år i Luleå fick jag en idé: Var bor den nordligaste Strävaren och var bor den sydligaste? De två andra väderstrecken inte att förglömma. Bilder i vår tidning och på hemsidan vore väl kul! Till detta krävs nog lite ”regionala” insatser.

Nu önskar jag Er alla GOD JUL och GOTT NYTT ÅR 2013

Ann-Charlotte

REDAKTÖRENS RADER…..

Det känns alltid lite vemodigt när man närma sig årets slut. Plötsligt känns det som inget hänt och att man inte har hunnit med någonting. Det är väl åldern! Tiden rusar iväg!

Men vid närmare eftertanke har 2012 fått en hel del med sig i bagaget, åtminstone när det gäller livet med våra vänner Strävhåren. I utställningsringarna har vi haft en lysande stjärna i CH Crispy Legacy . Jag har tappat räkningen på hur många år han innehaft ”ÅRETS STRÄVHÅR” och hur många gånger han varit placerad på ”ÅRETS HUND” tio bästa lista och nu i år (i skrivande stund) ligger han ruskigt bra till för att vinna. Klart är att han representerar Sverige på Eukanubas stora utställning 2012 i Orlando, USA i december.
CA 45 av Europas TOPP-VINNARHUNDAR är inbjudna att tävla, jag vet att matte Agneta Åström börjar få lite fjärilar i magen. Vi kan bara önska ekipaget LYCKA TILL.

Som vanligt har våra alerta uppfödare i vårt avlånga land haft aktiviteter som förmedlats med trevliga inlägg och fina fotos i STRÄVAREN. Det tackar naturligtvis redaktören för.

Årets ras-utställning på Kolboda blev en riktig hit med vidhängande aktivitetsdag och årsmöte. Det var länge sedan utställningskommittén fått så många glada tillrop och erkännande och att det är ett önskemål att återkomma nästa år. Så planera in helgen 24-25 augusti 2013 för en Strävhårshelg med överraskningar på Kolboda.

Så har vi med idogt arbete av vår ordförande Ann-Charlotte, Annika och Lars fått vår efterlängtade hemsida att fungera. Det med den äran! Från att ha haft en synnerligen torftig hemsida, kommer man nu in på en elegant modern sida med massor av finesser. Sidan kommer med all säkerhet vara välbesökt och den är ännu bara i fas 1 det lär ske arbete med 2 faser till innan den anses komplett. Vår administratör på Strävhåriga Foxtrrierklubbens Facebooksida kommer också uppdatera när något nytt finns att läsa på nya hemsidan. Gå in och bekanta er med sidan www.foxterrier.se .

Vi hoppas få en välbesökt monter på Hundmässan i december, våra medlemmar är välkomna att hjälpa till i montern ta kontakt med Gunilla Thörne (sid 2). Så det årliga tacket till alla medarbetare som är GULD värda och tillika mina änglar som förgyller Strävaren.

TUSEN TACK & GOD JUL UTBRISTER REDAKTÖREN

Diggi och Matte

Ja, så övergick den regniga sommaren i en lika regnig höst. Matte befarade till slut att Diggi skulle mögla. När Husse och Matte var på Azorerna fick vi veta att där var så hög luftfuktighet att man inte kunde ha Stävhårig Foxterrier. Den skulle omedelbart mögla. Så har det nästan känts nu i höst. I alla fall fick Diggi en liten släng av furunkulos på ena tassen. Kunde dock botas med Jodopax, gasbinda och baby raggsocka. Nu är han som ny igen.

I september fick han följa med Husse på filminspelning av Roy Anderssons nästa film. Husse började som menig fotsoldat tillsammans med ett femtiotal glada gossar i karolineruniform och avslutade dagen som beriden överste. Förmiddagen gick åt att marschera taktfast sjungande ”Karl den tolfte hade hundratusen man, när han tågade fram i rök och makadam.”
Efter lunch bytte man om till befälsuniform och satt upp på ett antal stora ridskolehäster för att till häst rida samma runda och sjunga den då välkända texten. Husse tyckte allt var otroligt roligt, men ansåg att man skulle valt Diggi till rollen som Pompe, kungens trogne vän som var natt sov i kungens säng. Vi är väldigt spända på hur filmen blir men får tåla oss till premiären i Cannes 2014.

Husse och Matte lyckades till slut få med sig alla flyttlådor och annat lösöre och flyttade in i den nyrenoverade våningen på Sturegatan. Det var en vissen tid för Diggi. Ingenting stod där det brukade. Mattorna var nerpackade, golven nyslipade och serveringsgången blev en enda lång kana för knattrande hundklor. Mestadels låg Diggi vid dörren eller i Husses säng. Vi tyckte att Diggi började deprimera, snodde inte ens verktyg från hantverkarna utan väntade bara på att få gå ut eller åka till landet.

Diggi hamnade i finkan i Södertälje! Ja, så nalkades dagen när Diggi skulle fylla 9 år. En läskigt regnig lördag. Matte och Husse for på det sedvanliga besöket på loppis (Det kan ju finnas nåt man behöver. Lämnade 2 stora kassar och drog hem med en). Därefter fick Husse för sig att han skulle besöka en antikhandel i centrum av Södertälje. Husse blev upphetsad, skyndade sig ur bilen och glömde stänga dörren. Efter en halvtimme upptäckte vi att bakdörren stod vidöppen. Bilen tom! Ingen hund!
Husse rusade iväg mot järnvägsstationen och Matte ner mot kanalen. Ingen hund! Och regnet stod som spön i backen. Ingen hund! Matte hade hjärtat i halsgropen och inbillade sig platt hund på motorvägen, eller kidnappad hund hos främmande människor. Och var skulle vi i så fall få tag i en ny?
Till slut ringde Husse polisen och se, där fanns en vit och svart hund med bruna öron. Husse begav sig skyndsamt till snuthäcken och en jättelycklig Diggi hämtades från finkan och kastade sig över Husse. En snäll man hade kommit med honom (tyvärr hade mannen inte talat om vad han hette eller telefonnummer). Diggi måste ha blivit infångad mycket snart efter rymningen för han var alldeles torr och inte alls lerig. Matte och Husse däremot var plaskvåta och omskakade. Diggi löstes ut från finkan med tårta, så gick det med hans födelsedagstårta. Lite firande med skogspromenad och oxfilé till middag blev det i alla fall.

Specialitén för en foxterrier är att stå stilla och se snäll och beskedlig ut men sedan sätta raketfart och försvinna ut i jaktmarkerna när man minst anar det. Det har blivit ett antal rymningar nu under hösten. Lyckligtvis har Diggi hittills alltid återvänt hem. Snart faller väl snön och då blir han ju lättare att spåra.

Nu önskar vi all klubbkamrater och Strävisar en God Jul och ett bra 2013!

Diggi och Diggis Matte

NU STÅR GLADA JULEN FÖR DÖRREN…….

Tack och lov har inte snöstormarna visat sig ännu, men vi har vaknat till vackra rimfrostprydda granar och gnistrande ängar. Kylan tränger sig sakteliga på och vedeldningen har kommit igång ordentligt.

Hundarna har en dålig vana att så fort inte något spännande sker slår dom sig ner på den kalla marken, till och med lägger sig och blir kalla om rumpan. Det här med blåskatarr hos hund är inte ovanligt. På vintern när snön ligger vit är det lätt att konstatera om det inte står rätt till och det kissas mer än vanligt och länge. Snön färgas rosa! Vid barmark kan det vara svårare att konstatera. Ta ett urinprov och låt veterinär kolla.

För det mesta är katarren en engångsföreteelse. Viktigt är att ge rikligt med vätska som hunden tycker om och får tömma blåsan ofta. C-vitamin och tranbärsaft används som surgörande inom humanvården, det kan funkar också på hund. Syftet är att göra miljön i blåsan otrivsam för bakterier. Om inte besvären försvinner på ett par dagar. Uppsök veterinär och få en antibiotikakur.

Naturligtvis finns det andra sjukliga tillstånd som påverkar urinen och som fodrar mer avancerad behandling som diabetes lever-och njursjukdomar, en inte helt ovanlig orsak kan vara grus och stenar i urinvägarna. En sak är säker; **Hundar skall rastas regelbundet**. Bakterier har svårt att växa i tom, liten spänstig blåsa som kan tömma sig helt.

Glada Julen kan ta en ända med förskräckelse på många sätt med liten Strävhårig Foxterrier i hemmet. Är det någon gång under året som det finns så mycket lukter, konstiga saker, stora träd inomhus, levande ljus, doftande paket, paket som skramlar och tvåbeningar som håller på med något som kallas ”julstök”. En liten glad, nyfiken Strävhårig Foxterrier säger aldrig nej till upptåg och upptågen kan understundom bli riktigt farliga om inte livsfarliga.

Vad sägs om en söndertuggad julgransbelysning med tillhörande stöt, intag av tjuvgods på altanen i form av kumminfläsk, köttbullar och delar av Janssons Frestelse, yster bollek med julgranskulor, nattlig tjuvtitt bland grisöronpaket under granen, med efterföljande slagsmål då eget öra blev illa åtgånget. Djursjukhusen brukar ha extra bemanning på jouren julafton, det blir mycket kräkmedel som går åt. Pipleksaker (fungerande), ljusstumpar, plastgirlanger, bollar. Har eländet gått vidare till tarmen blir det akut operation.

Där sitter nu delar av familjen och förbannar sig själva för att inte ha varit uppmärksamma på liten vovve. Medan väntan för hemmavarande (barn) och övrig släkt blir olidlig för att inte tala om julbordet och paketen ligger och ser dystra ut.

Ja detta är sanningar som hänt i Strävhårsfamiljer har mig förtalts och en del även mig. Kontentan bör bli; Låt julafton bli som alla andra dagar för liten vovve, stressa inte upp dom, låt hundarna vara avsides och inte mitt i stöket. Låt dom inte flänga omkring i hela huset och stoja med ungar, fastrar, mostrar och övrig släkt**. Då mår alla bäst!**

Jag önskar er alla en lugn och fin helg! Lillemor

Till min käraste vän och kamrat.

Du ser på mig med ögon, mörka som smält choklad,
Du min vän och kamrat som alltid gör mig glad.
Din skäggiga haka Du vilar trygg mot mitt bröst.
Du vet så väl när jag behöver tröst.

Visst, ibland är vi inte alldeles sams.
Tycker den andre bara håller på med trams.
Vadå, varför får inte jag rulla runt i en rutten spätta?
Men snälla, begriper Du inte att jag, Din ägare har gränser att sätta?

Du stjäl och hittar på hyss,
Känns som om Du var valp alldeles nyss.
Fem år vi följt i varandras spår.
Jag önskar det får bli många fler år.

Till min älskade Jason
från Din matte.

Träff med Strävhåriga Foxterriers i Ängelholm.

Söndagen den 28 oktober ordnade jag en liten träff i Ängelholm. Från idé till handling var det bara två veckor, vilket kanske var orsaken till att det bara blev tre hundar på träffen. Mötesplatsen var Farhults badplats utanför Ängelholm. Vi inledde med bagagelucke fika medan vi bekantades oss med varandra. Från Svedala kom Malin Bardh med Fabbi, från Strövelstorp kom Kristina Nordin med Rufus, dessutom var det undertecknad, min man Jan som fotograferade, vårt barnbarn Malte och vi äger Jason eller han oss.
Efter avslutad fikastund vandrade vi ner på stranden och kopplade loss våra hundar. Efter ett par små incidenter var det full fart på foxracet. Fabbi var snabbast med att testa badtemperaturen raskt följd av Rufus. Jason är van vid att vistas på stranden, han badar gärna men det har inte nyhetens behag längre. Självklart fanns det massor av inland fluten tång, som säkert gömde många godsaker för hundnäsorna. Naturligtvis var de tvungna att gno in lite av väldoften i sina pälsar. Efter en dryg timma på stranden åkte vill till mitt hem i Ängelholm. Hundarna var lagom trötta. Jason hade inga åsikter om att hans nya vänner nosade runt i hela hans hem och alla uppförde sig exemplariskt. Jag hade förberett soppa, som värmde gott efter all frisk havsluft.
Vi var alla över ens om att göra om detta och då hoppas vi det blir många fler som deltar. Söndagen den 20 januari 2013 är det dags igen. Se separat notis.

Ha en fortsatt bra vinter med Era hundar!
Christina O. Boberg
Ängelholm
christina@boberg.nu

Träff i Ängelholm 2013.

Söndagen den 20 januari
2013 kl. 11.00 hoppas jag vi ses. Om inte vintern är alltför rik på snö blir det i Farhult. Är snön ett hinder får jag leta upp en annan plats där hundarna kan springa lösa, skyddade bl.a från trafik. Det blir bagagelucke fika och sopplunch precis som förra gången. Jag ordnar detta till självkostnadspris.
Anmäl Dig senast 12/1 2013 på mail christina@boberg.nu då Du också får vägbeskrivning.
Har Du andra frågor maila mig!
VÄLKOMNA!
Christina O. Boberg
Ängelholm

UTSTÄLLNINGSRESULTAT

BORÅS INT. 30 JUNI	Domare: Dianne Barclay
Delt. 2+0	
BH CH Crispy Legacy	Cacib, Bir, Gig-1, Bis
IIBH CH Fox on-the-Rocks Femetta	Ck, R-cacib
HÖGBO INT. 31 AUGUSTI	Domare: Torsten Himmrich, D
Delt. 1+0	
BH CH Crispy Legacy	Bir, Big-1
HÖGBO INT. 1 SEPTEMBER	Domare: Dodo Sandahl
Delt. 1+0	
BH CH Crispy Legacy	Bir, Big-1, Bis-2
HÖGBO INT. 2 SEPTEMBER	Domare: Paul Stanton
Delt. 1+0	
BH CH Crispy Legacy	Bir, Big-1, Bis-4
SOFIERO INT. 8 SEPTEMBER	Domare: Ingrid Borchorst, Dk
Delt.1+0	
BH CH Crispy Legacy	Bir, Big-1, Bis-2
GIMO NAT. 9 SEPTEMBER	Domare: Krestin Scheel, Dk
Delt. 1+1	
BH Goldfighters Greger the Great	Cert, Bir, Championat
SV.TEK. BJUV 9 SEPTEMBER	Domare: Zolt Csaba Lokodi, Ru
Delt. 1+0	
BH Kreit Kross Ozzy son	Cert, Bir
SUNDSVALL INT. 14 OKTOBER	Domare: Ann Rode
Delt. 4+5	
BH CH Crispy Legacy	Bir. Big-1, Bis
II BH Topgun Ginger King	Cert, R-cacib
III BH CH Crowfox Black Magic	Ck
BT Piera V.D. Bismarckquellq	Cert, Cacib, Bim
II BT CH Northfox's Lucy in the Sky	Ck, R-cacib
III BTCH Northfox's Brenda Brave	Ck
IV BT CH Northfox's Proud Mary	Ck
Bästa Veteran CH Northfox's Maggie May	

VÄXSJÖ INT. 4 NOVEMBER	Domare: Eeva Rautala, Fi
Delt. 4+2 (1 valp)	
BH CH Crispy Legacy	Bir, Big-1, Bis
II BH Kreit Kross Ozzy Son	Cert, Cacib
BT Quicken's Glittering Goldie	Cert, cacib, Bim
II BT CH Soltingens Tyra	R-Cacib
Bästa valp Crowfox Mac Millan HP	

Crispy Legacy Bir & Quicken's Glittering Goldie Bim

SKÄNKTA MEDLEMSKAP

Från	**Till**
Agneta Åström Kennel Crispy	Eva Lagerström, Falsterbo
Evalotta Kovacic Kennel Quicken's	Mikael Strååt, Växjö
Lena & Stefan Lundström Kennel Läckerbiten's	Sven Hägerhult, Ystad Ylva Östfeldt, Johanneshov

Det finns även ett antal nya medlemmar som hittat in i klubben på gen hand. Styrelsen önskar alla nya klubbkamrater välkomna och hoppas att vi skall träffas vid kommande Strävhårsevenemang.

LYCKA TILL MED ERA STRÄVHÅRIGA FOXTERRIER!

LITE OM KENNEL GOLDFIGHTERS

Vår kära foxterrier Vincent (Golfighters Greger The Great) blev nyligen Svensk utställnings-champion. Gudrun Durings kennel Goldfighters fick därmed sin mer än 85:e champion ! (Gudrun själv har tappat räkningen. Måste vara något slags rekord?)

När jag ringde henne för att meddela detta blev det ett glatt men också vemodigt mottagande. För kanske är det så att vår Vincents championat kom att sätta punkt på en lång och enormt framgångsrik epok för Gudruns utställningsfoxar. Han kommer från hennes allra sista kull från 2007.

På Goldfighters hemsida har Ann-Christin Molin skrivit om hennes liv som uppfödare som startade 1966 och kom att fortsätta över 40 år framåt. Det är en imponerande läsning!. Gudrun har engagerat sig i sina valpar/valpköpare på ett makalöst sätt. Hon är ett unikum, går ej att beskriva med ord, hon måste upplevas! Alltid lika hängiven och delar med sig av sina erfarenheter hon fått under årens lopp.

Det finns fortfarande många Goldfighters runt om i landet (och utomlands) även om man numera knappast ser några i utställningsringen. Vi får fortsätta njuta av våra älskade Goldfighters så länge de finns kvar. Jag är själv så tacksam och stolt över att få äga *en av de sista foxarna från denna fantastiska kennel*

Anette Stjernqvist Örebro

Goldfighters Greger the Great
S37286/2007
E. Goldfighters Gregory S57394/2003
U. Goldfighters Glory and Gold
S53716/2000
uppf. Dudrun Düring
äg. Anette Stjärnqvist

God Jul

&

Gott Nytt År

Från

Foxtan´s kennel & Quicken´s kennel

HÄSTKILLEN WATSON

Jag har blivit en hästkille! Ja, det kanske var att ta i lite, men vi har börjat hänga i stallet efter jobbet ibland. Tydligen var matte hästtjej tills hon blev hundtjej i vuxen ålder, men krisar väl på något sätt nu, så hon har regriderat till hästtjej igen. När det rids måste jag och Sookie sitta i bilen för att matte inte tror att vi skulle sköta oss! Vilken förolämpning! Alltså, hon har nog rätt, att gå ”fot” bredvid en häst längst trafikerade vägar kanske vi inte skulle klara av… Eller hålla oss i skinnet och i närheten medan hon rider runt runt på en ridplan. Men ändå, lite sårad blir man ju. Men när det mockas och höas och allt vad det görs, då får vi följa med i alla fall. Vi äter massor av hästskit och så leker vi cowboys och springer runt, runt, runt i stallet. Jag har bajsat i en hästbox också en gång, det var tydligen OK, mockades ut med hästskiten.

Matte har försökt att förklara hästspråk för mig men jag fattar inte, det verkar ju helt tvärt om mot hundspråk! Knasigt. Som ponnyn Flätan, till exempel, jag skulle gå fram och nosa lite, men hon stod med nosen mot mig och öronen spänt hårt framåt, så jag var väldigt försiktig. Sedan vände hon sig om och jag tänkte att ”Jippi! Jag får nosa henne vid svansen!” och klev fram några steg. Matte vrålade att jag skulle GÅ BORT, och faktiskt lyssnade jag som jag skulle och klev undan. Jag skulle tydligen ha noterat att hon dragit bak öronen och lyft på ett bakben lite, men alltså, vad är det för förvirrande signaler? Hon hade ju kunnat visa tänderna istället om hon ville vara ifred, tycker man. Eller morrat. Jaja, man kan ju inte förstå alla här i världen. Lite slöseri med tid att sitta i bilen när matte rider är det, men ändå är det allt bra trevligt med hästlurkarna man kan knapra på, för att inte tala om allt härligt kutterspån och hö man kan rulla sig i! Kliar dödsskönt.
0Så vi gillar hästlivet överlag i alla fall.

Andra förändringar på slutet är att matte flyttat in en fåtölj i sovrummet, avsedd för mig, så att jag inte ska ligga och trängas med henne hela nätterna. Tydligen är nattsömn mer värt än strävis-kärlek numera, grrrr. Men okej då, hon har lagt en supermysig fleece-filt i fåtöljen, och den funkar bra som mattesubstitut. Och så knuffas den inte alls, som matte gör ibland. På morgonkvisten brukar jag tassa över ändå och knö ner mig nära matten, det tycker vi båda är mysigt.

Så där vann matte, jag har nog vetat att hon tyckt att jag trängts på nätterna, men jag har liksom blundat för hennes hintar fram tills fåtöljen flyttades. Men jag har faktiskt också vunnit en seger här i höst, debatten om dörrarna till hundgårdshuset! Jag KAN gå in genom dem, men jag VILL inte, och nu har mitt terriertjurande gett belöning - matte har satt pinnar under dörrarna så att jag kan gå in och ut som jag vill utan att plågas! Hurra! Numera ser man mig inte om det regnar, då ligger jag inne på filten och golvvärmen och myser med Sookie, istället för att sitta ute med hängande öron och uppdragna axlar. Riktigt fint känns det att jag lyckades få henne att lyda mig, annars är det ju mycket tvärtom, att jag ska lyda henne alltså. Kanske ska man försöka göra myteri oftare? Tanken är väckt!

Tass och nos, Watson

Lena & Stefan Lundström
Telefon 046-25 57 84, 0706-72 21 32 E-post lackerbitenskennel@swipnet.se Hemsida http://www.lackerbitenskennel.se

GOD JUL & GOTT NYTT ÅR

ÖNSKAR

KENNEL CROWFOX

ALLA VALPKÖPARE & FOXVÄNNER

GUNNVOR & RONNY PETERSON Tel. 0930-46030
ronnyp1@hotmail.com www.crowfox.com

GOD JUL OCH GOTT NYTT ÅR

ÖNSKAR

KENNLARNA

JIG'S & PEDER JONAEGÅRDEN

INT.UCH JIG'S NIZJINSKIJ ÄG. A. BROBERG

LILLEMOR BLANC
TEL. 0470-773032 070-5537379
KENNELJIGS@HOTMAIL.COM
WWW.KENNELJIGS.SE

AGNETA BROBERG
TEL. 0152-21977
larsbg@hotmail.com

KENNEL FERROSTAR

ÖNSKAR

GOD JUL & GOTT NYTT ÅR

NORD. UCH SYSKONEN FERROSTAR PRIMA DONNA & DON CORLEONE
PÅ PROMENAD I SOLNEDGÅNGEN EFTER EN FANTASTISK UTSTÄLLNINGSDAG

HÄLSNINGAR FRÅN
Gunilla & Lars Bergman

GOD JUL & GOTT NYTT ÅR

TILLÖNSKAS ALLA STRÄVHÅRSVÄNNER
AV KENNEL SOLRINGENS
Maud Linde Ring

CRISPY

SEUCH Crispy Up To Date

Uppfödare & ägare: Agneta Åström

”Hedda”
som fick sitt Svenska championat och blev BIS2 på
SvTek utställning i Sollentuna februari 2012, står nu i
startgroparna för att komma ut i ringarna under 2013.

Agneta och hundarna önskar alla strävhårsvänner

En God Jul & Gott Nytt År

Kennel Crispy
Agneta Åström, Ryavägen 350, 255 92 Helsingborg
Tel: 042-222458 Mail: crispy@telia.com
Hemsida: www.cmdata.se/crispy

Projekt ”Gilla Tequila” pågår.

Nu, när Martini är på sitt åttonde år, tyckte jag att det var läge att skaffa en strävhårig till. Så i slutet av oktober hämtade vi hem henne, Tequila!

Jag är överlycklig – Martini tycker väl inte att det var en av mina bättre idéer.

En surgubbe utan like!
Just nu pågår projekt ”Gilla Tequila” hemma hos oss men surgubben Martini är inte lätt att övertala. Han är som han är – lite speciell.

Utomhus funkar det bra, han fräser ifrån när hon biter honom i hasorna eller drar honom i skägget, och det är ju helt ok, fattas bara. Tequila följer i Martinis kölvatten, och gör allt som han gör, det går i flygande fläng på skogsstigarna och de ser ut att trivas, båda två.

Hemma på tomten är det mer spänt, Martini har ett stort revir, han äger buskarna, gräset, husgavlarna, gårdspumpen, gäststugan… ja så långt man kan se faktiskt! Men om den lilla snorvalpen håller sig lugn och på behörigt avstånd så är det ok. Naturligtvis gör hon inget av det.

Inne i huset regerar Martini!

Så, nu lever vi med grindar och kompostgaller.

Små, små steg – men i rätt riktning
Det kanske låter jobbigt och det är det, men jag vet att det kommer att lösa sig, jag är envisare än en terrier. För att inte tappa sugen gäller det att se de små positiva förändringarna. Sådant som en glad hälsning, ett ögonkast bakåt som för att säga – hänger du med? En kort lekinvit (den avslutades för övrigt med en min som sa ”men nej, vad gjorde jag?!”.

En trött Martini är en snällare Martini
Långa promenader, mycket lösspringande och hjärngympa som tex. uppletande, fyller Martinis och mina dagar, allt för att han helt enkelt inte ska orka bry sig så mycket om valpen när vi är inomhus.

Tequilas och mina bestyr handlar om kontakt, inkallning och ännu mer kontakt. Däremellan blir det korta stunder på trimbordet med lite kamning, kloklipp, titt i munnen och pill i öronen. Långa stunder sitter jag bara och tittar och njuter av

henne med ett fånigt leende på läpparna. Finns det något charmigare än en strävhårs-valp?

Ny valplycka och gammal erfarenhet i en perfekt mix.
Som lycklig valpägare har man så mycket spännande att se fram emot. Hur kommer hon att utvecklas? Har hon det som krävs för agility? - snabbheten, hopptekniken, smidigheten och modet? Eller är det kanske nosarbete som ligger bättre till för henne? Min uppgift som hennes människa är att vara lyhörd, ge henne positiva erfarenheter och bygga upp hennes självförtroende.
Så skönt att samtidigt ha en vuxen hund, en hund som man delar erfarenheter med, en som vet vad som gäller vid en tävling och träning, en som vet vad som förväntas av den vid hundmöten.
En som borde veta att man ska vara snäll mot valpar… en som är lite speciell… en som heter Martini.

Ewa, Martini & Tequila

Välkommen lilla Tequila!

God Jul och Gott Nytt År

tillönskas

alla strävhårsvänner

I år firar Kennel NorthFox´s 10 år

2002 – 2012

Det började med denna dam – vår älskade Milou (Dartline Twigs Annie).

Vi har haft 6 valpkullar genom åren, 19 valpar har fötts och av dem har 9 blivit champions. Vi ser fram emot många nya valpkullar och många till år som uppfödare.

Valpar planeras igen vintern/våren 2013. Vid intresse, – välkommen att höra av er.

Kennel NorthFox´s
Berit Hansson
Nyponstigen 1, 974 52 Luleå
telefon 0920-628 75, 070-202 93 23
www.northfoxskennel.webs.com

Julberättelser.

Min allra första Strävhåriga Foxterrier Kajsa har lämnat många minnen efter sig. Tiden är tidigt 70-tal, mina pojkar är små och i familjen finns också en schäferhanne. När barnen är små vet de flesta hur viktigt det är med julen och alla hemliga paket.
Då menar jag inte bara barnpaket utan även hundpaket.
Alla hundar fick köttbullar och prinskorvar inslagna i julpapper, fyra ljuvligt doftande julpaket.
Kvällen innan julafton hade vi som tradition att alla paket skulle läggas under granen, som då var färdigklädd inför dagen D.
Hundarnas paket ville pojkarna, i sann demokratisk anda, placera på lämpligt ställe och det blev på de högre grenarna.
Har Ni bilden klar för Er?!
Nu går en målmedveten och bestämd strävhårs-damen in på scenen.
Hon backar in bland paketen, det gör inget att grenarna sticks. Kajsa sätter sig med några rumprörelser och bereder sig en bekväm sittplats.
Nu börjar den stora julvakan. Ve den hund som tittar på Kajsa och granen.
Hon morrar och visar alla tänder. ”Här öppnas inga paket förrän tomten kommer i morgon” verkar det som hon tänker.

Kajsa var med i det mesta, även pepparkaksbaket. Pojkarna bakar pepparkaksgrisar, gummor och gubbar.
De sitter vid köksbordet och Kajsa naturligtvis också på en stol. Hon tigger med stor inlevelse med nosen placerad bland mjölet.
Jag producerar stora hjärtan med hål i för röda sidenband. ” Det här blir snyggt att hänga i granen” säger jag. ”Inte för långt ner då” säger äldste sonen.
” Neej, det förstås” håller jag med om.
Det slutar, som Ni anar. Granen stoltserar efter några dagar med enbart röda sidenband på grenarna.

Julglimtar från Solringen´s.
Maud

Hej!

Nu har tuggbenet landat i Luleå och hos kennel NorthFox´s. Jag heter Berit Hansson och bor i ett villaområde på Hertsön med min man Mats och numera med den utflyttade sonen André. På promenadavstånd från oss bor mina föräldrar som har en stor del i att jag började föda upp hundar och som också är ”dagis” till mina hundar när jag jobbar.

Men för att börja från början så redan när jag var nyfödd så fanns det en hund i mitt liv, Rex som satt och vaktade vagnen. Han följde mig överallt under uppväxten och när jag var 8 år fick jag min alldeles egna hund, Lady en yorkshireterrier. Ytterligare en yorkshire-terrier, Gaye kom i familjen när jag var 20 år. När jag flyttade hemifrån så var jag utan hund några år och istället blev jag med katt. Smulan en innekatt som var mer som en hund. Jättefin men jag saknade hundar…….

Jag hade bestämt mig – det skulle bli hund igen i vår familj och en foxterrier, så när André skulle fylla 7 år 1998 for han och jag till Stockholm och köpte vår älskade Milou, Dartline Twigs Annie till honom och till vår familj.

Hon var starten på både min karriär som utställare och trimmare. Men framför allt – hon blev min stamtik i kenneln. På bilden ovan är hon 12 år, oerhört pigg och glad. Hon fick då följa en av sista gångerna på utställning vilket det var det bästa hon visste. I februari 2012 gick hon bort, 14 år gammal. Hon har lämnat djupa tassavtryck efter sig hos många människor och hon har också gjort att intresset för strävhårig foxterrier ökade i norr på den tiden. Milou och jag syntes överallt hon både ställdes ut och följde med när André var på alla möjliga idrottsevenemang.

2002 fick jag mitt kennelnamn NorthFox´s och samtidigt föddes min första valpkull. Helt plötsligt hade vi två hundar i familjen, Milou och Maggie som jag sparade (NorthFox´s Maggie May). Några år senare utökades det med ytterligare en hund Myran (NorthFox´s Proud Mary), en valp från Maggies 1a kull. Under ett antal år hade vi 3 generationer foxterriertikar som levde tillsammans med oss i vår familj.

Eftersom jag jobbar heltid så blir det inte valpar och valpkullar varje år, utan när jag har möjlighet att ta någon. Nu har det gått något år sen jag hade någon valpkull så nu är det dags igen i vinter. Det känns spännande!

Det där med trimning var ju en fråga för sig – när jag hade köpt Milou 1998 fanns det ytterligare en foxterrier i Luleå/Norrbotten. Trimmare var det inte heller gott om – eller för att säga de var obefintliga i Norrbotten. Jag hade en sådan tur att träffa en hunddam som hjälpte mig till Karin Dahlberg, den enda som kunde trimma terriers i Norrbotten vid den tiden, hon tog mig verkligen under sina vingar. Det går inte att räkna de antal timmar jag satt på hennes golv och tittade på när hon trimmade Milou men även andra trimraser. Jag hör henne fortfarande – ”när du nu tycker du har trimmat klart – gör det en gång till! Då har du nog plockat bort tillräckligt med päls.”

Det gjorde ju att man var tvungen att försöka själv med trimschemat som hjälpmedel och de kurser som hölls för Terriers i Norr- och Västerbotten av ÖnTek på den tiden. Det viktigaste man skall komma ihåg när det gäller trimning är att man aldrig kan göra fel -pälsen växer alltid ut igen. Men det kan ta lite tid…

Vi är några strävhårsägare (valpköpare till mig) och kompisar som har andra terriers som skall trimmas som träffas och trimmar tillsammans 1 gång i månaden. Det har gjort att alla har sina hundar vardagsfina. Det är också ett sätt att hjälpa varandra.

Jag är en flitig utställare i Sverige, Norge och Finland och har även ställt i övriga Europa. Jag har också många kompisar som ställer ut och vi reser tillsammas med alla hundarna och hjälper varandra. Dessa har nu under flera år ställt upp och hjälpt mig när vi visat både uppfödar- och avelsgrupp.

BIS Uppfödare Gällivare internationella 2011

Det viktigaste är att vi har trevligt med hundarna, går det dessutom bra så är det bonus!

Här är det räkfrossa tillsammas med hundarna på en av våra resor. Vi är ofta JR-terriers och foxar som reser tillsammans.

Sommartid så är vi mest i stugan – där softar både hundar och vi mest, eller är ute på kantarellsök.

Myran tar alla tillfällen till att gosa sig i solen och kan vara ute själv i flera timmar bara solen skiner.

Kantarellsök av Eddie, Myran – de båda markerar kantareller och vi får snabbt plocka dem eftersom de båda tuggar snabbt…

Vad många trevliga människor som jag har mött under de 10 år som jag har varit verksam som uppfödare. Valpköpare, ”vanliga” intresserade av strävhåriga foxterriern, utställare runt om i Norden och Europa, det är som gör det så roligt att fortsätta.

Berit Hansson, Kennel NorthFox´s tillika sekreterare i Strävhåriga Foxterrierklubben sen många år tillbaka.

Nu är det dags att skicka ned ett Tuggben till Gunilla Bergman, Kennel Ferrostar i Ludvika.

NORRNYTT, från Västerbotten

När jag såg PM ang. foxterrierinlägg, i mailet, till STRÄVARENs Julnummer fick jag anledning att titta tillbaka i tiden och började läsa i tidigare nummer. Till min fasa såg jag spår av mina funderingar ända sedan 1992, vilket visar på 20-årsjubileum. Det ger mej anledning att sammanfatta lite av mina ”Strävsamma” år.

När jag som 14-åring fick lov att köpa en hund, hade jag redan rastat de flesta som fanns inom området och några var Foxterrier. Annonsen hittades i en dagstidning och redan dagen därpå var jag på väg med bussen och pengar i hand från Pappa, som jag har förstått var lika förtjust i rasen som jag. Jag kom hem med min älskade Peggy i en cykelväska och marken nåddes inte med fötterna så lycklig var jag. Hon utvecklades så småningom till den tidens /50-talet/ förmodligen främsta råttfångare. Nära hamnen där vi bodde försvann hon tidiga mornar ner till kajerna, där skeppsråttorna höll till vid magasinen, och det dröjde inte länge förrän flera vrål tydde på att reduceringen börjat. Hon användes också till att spåra upp förrymda minkar från farmerna. Ironiskt nog dog hon en smärtsam död vi 11 års ålder efter att ha ätit råttgift, som var ganska vanligt att lägga ut på den tiden. Sedan följde några år med Schäferhund, som inte alls gav mej samma utbyte, trots att han var framgångsrik i lydnadsklasserna och tog många pris.

Nästa egna Foxterrier köptes som 1-åring genom en omplaceringsannons. Han kom från kennel Stenius via Jättendal och var en otroligt vacker, något stor hane som var stark och samarbetsvillig, lätt att lära och umgicks gärna med andra hundar och barn. Men när det gällde vuxna män högg han till när t.ex ett byxben passerade förbi lite hastigt. Det betalades många byxor och dom var alltid nya och dyra. Trolig förklaring till beteendet kom när jag fick veta att han växt upp i en skilsmässofamilj med många slitningar och mycket våld. Han var för mej en älskad kamrat och följeslagare många år, men hans aversion mot obekanta utvecklades tyvärr och gjorde att vi med sorg i hjärtat lät honom gå bort i förtid.

I en följd av år efter detta beboddes vårt hem av ”Foxterrierliknande Inackorderingar” som dotter Monica var en fena på att hitta och det passade bra med den livsstil och arbetsliv vi befann oss i . När vi senare flyttade till ”Landet” och fick reducerad arbetstid blev det åter aktuellt med hund och givetvis Strävhårig Foxterrier.

Ostögrundets Kennel väntade flera kullar då och jag beställde en hanhund och Monica, som då hade eget hem , en tik. Så kom då Bonzo och Tanja in i våra liv och övertog i stort sett kommandot. Dom var ur olika kullar och var mycket olika både i utseende och syn på livet, men att det var av samma sorts terrorister var det ingen tvekan om. Jag hör ibland i minnet deras glädjeskall när Bonzo varje gång de på nytt träffades, det var ganska ofta, startade upp språngmarschen och Tanja som hade kortare ben inte hann med, skällande jagade efter trots att Bonzo ibland hade hunnit upp bakom henne utan att hon märkt det. När vi under deras andra sommar skulle lämna Marinan i en hamn, lyckades äntligen båtgrannen starta motorn och det med en baktändning som fick Bonzo att flyga ut ur vår båt som en kanonkula och vi såg honom försvinna uppför backen in mot samhället. I lånad bil körde vi ropandes genom byn och ut mot E-fyran som inte var långt borta. Jag grät och ropade och såg för mitt inre en liten prick som irrade bland bilarna . Alla sökte i ett par timmar tills vi fick se lilla Carina 8 år komma med rymlingen i ett snöre utför samma backe. Hon hade hört barn spela fotboll

och mycket riktigt- där var han. Glädjen kan inte beskrivas annat än med att nu gräts glädjetårar av tacksamhet. Hans motvilja att följa med i båt grundlades nog med den upplevelsen för när vi skulle ombord i vilket det var egen båt, någon färja eller annat flytetyg så sågs Tanja streta framåt och Bonzo fällde ner sina inbyggda broddar och fick släpas ombord. Otaliga gånger fick han sökas när han insåg att packningen tydde på båtresa. Från det här paret finns hur många underbara situationer som helst att plocka fram ur minnet och flera har återgetts i Strävaren under åren. Hundarna blev 12 och 14 år och ligger tillsammans där de älskade att leka och göra bus.

Lilla Cilla som kom till oss som 5-åring ger oss varje dag upplevelser av olika slag och för till-fället är hennes stora vurm att hålla mej kvar i sängen så länge som möjligt på mornarna för att leka; gömma Kotte. Tiger eller Dingo under täcket eller kuddarna och morrande söka efter rymlingarna. Det är ju en ganska behaglig olat som vi började med när morronsolen lyste för tidigt in i sovrummet och hon vid halv sex-tiden började gorma att vi ska ut och sola. Då nöjde hon sej med leken och sov lite till om en stund. Nu är leken ett måste innan hon stiger upp.

Sammanfattningsvis har jag kommit till att vi älskar dom hur tokigt dom än bär sej åt, men att de som framkallat största känslomässiga stormarna nog har kommit mitt hjärta närmast.

Julen närmar sig, det syns redan nu i slutet på oktober och även snön har hotat med sin ankomst. Tujorna har fått stöd för snön och andra perenner lite löv som skydd. Cilla har fått ännu bättre utsikt till grannens vovve när grönskan vissnat.

Vi önskar alla vänner både Sträva och andra en God Jul och ett Gott Nytt År.

Gun och Cilla i Obbola

Hej Alla!
En lite rapytt från västfronten.

Här REGNAR det mycket! och har gjort så en längre tid, jag vet ju inte om alla andra åxå har det så ;). Vi är glada att älgjakten är över hos för i år. Vi har nämligen som tradition att köra racet på eftermiddagen i skogen, vi brukar förtränga efterarbetet som följer när vi kommer hem, och efterarbetet har varit intensivt i höst dvs helsanering....kan även kallas schampoduschning. Nåväl min trimning har jag inte tränat så mycket under hösten som varit, för att Birka har varit i fokus på utställningsfronten, och det har varit succe för den "gamla", med rosetter i fiiiin färg Liten Ilse verkar definitivt inte ledsen för det...javisst ja by the way Liten Ilse gick ju och fick cert o cacib i Askersund i augusti så vi har ett blågult kvar, kul. Hon har ju syskon som heter duga, det är ju championer åt alla håll vilket vi innerligt gratulerar till och ser fram emot att även deras syster skall kunna mäta sig fullt ut genom en tredje blågul rosett. Herr Boo får stilla sig fram till våren, för nu när temperaturen dalar till en behaglig temperatur är det fys-träning som gäller, cykling är bra och roligt, Liten Ilse har utökat sin kollektion med ROSA kombisele och sammanhörande ROSA halsband med påsydda reflexer, allt detta i mindre format annars exakt likadant som malamuterna har. Det är ju fiffigt när man kan måttbeställa, fast de undrar ju över vilken storlek jag nu beställde vad jag skulle med den till!!;) Herr Boo protesterade endast mot färgvalet, Liten Ilse skiter i vilket och jag valde rosa och det verkar reta de flesta som känner mig.....??!!! Jag hoppas att vi snart får go' snö som ligger kvar lääänge. Då skall Liten Ilse få pröva på att dra släde.
Vi vill passa på att önska alla en go' o gla' JUL med påföljande NYTT ÅR.

Glöm inte Reflexvästarna när Ni är utomhus och Glöm föralldel inte att
Alla kan Något
Ingen kan Allt och TILLSAMMANS kan man mycket.
MarieBoo o Co.

RAPPORT FRÅN RUFFA

Slick. Så var det dags. I somras skulle en främmande människa trimma mig. Det var så svårt att få trimtid att det fick bli den som kunde ta emot först. Jag tog nästan glädjeskutt för trimmaren missade öronen. Men det blev förstås retur dit för öronplockning. Svansen var också glömd men den orkade Martina inte bråka om utan fixade själv. Jag blev ingen snygging, så Martina bokade direkt in mig ett par månader senare hos Maggan. Hon har trimmat jättemånga strävare, även Katja som matte och husse hade långt innan jag fanns.
Maggan var så snäll, jag också. Jag blev bara lite tjurig när hon satte mig i badet, innan hon började trimma och klippa. Hon sa att det var för att pälsen var så sjukt fet på grund av min sköldkörtelstörning, och så schamponerade mig med något som luktade värsta parfymbutiken. Dagen efter fick jag leka extra länge med Flyten i vattnet för att bli kvitt lukten. Helst hade jag vela rulla mig i nåt riktigt skithärligt för att bli mig själv igen. Tänk komocka, tänk grävlingsbajs. Men jag förstår att det är omöjligt eftersom jag är en asfaltshund, och mina människor asfaltsmänniskor. Det enda som finns där vi rör oss är de oinspirerande högar som svanar och kanadagäss lämnar efter sig.

Hos Maggan blev jag en sån snygging att matte och Martina knappt kunde se sig mätta på mig. Jag måste ha sett hemsk ut före trimningen, för de tyckte att de hade fått hem en ny hund. Martina sa att jag hade kunnat platsa i ett reportage med FÖRE- och EFTER-bilder. Hon snackade också om en dansk saga om en ful ankunge som blev till en vacker svan. Jag vill inte bli jämförd med en svan, en sån där rälig typ som slår dödens hotfullt med de groteska vingarna om jag närmar mig.
Jag ska fortsätta hos Maggan ungefär varannan månad. Däremellan tänker Martina hålla efter huvud, rumpa och klor; det blir hennes lagoma variant av fartrandning, det vill säga finputsning, som min uppfödare Lillemor hittills gjort ett par gånger om året. Martina har ingen bil, så vi har brukat ta mattes Merca till Lillemor. Men den är såld för matte ser så dåligt att hon inte längre vill köra. Och utan bil ingen Lillemorresa. Det är lite sorgligt, för det var ju hos henne jag föddes, och det var hon som tog hand om mig de första tio veckorna av mitt liv.

I augusti var Martina på strävarträffen i Kolboda, men jag fick stanna hemma. Lite synd för stället låg alldeles vid havet så jag kunde ha badat jättemycket. Men jag var inte presentabel (se ovan om ful ankunge), och så tänkte Martina att det skulle bli för jobbigt för mig i värmen, även i bilen när våra människor framåt kvällen var upptagna med årsmöte och med att äta. Fast Martina såg att två strävare var med inne i matsalen, så det kunde minsann jag också ha varit. På eftermiddagen var det tipspromenad för tvåbeningarna, med specialuppgifter för fyrbeningarna. Martina lånade unge Tarzan att ha med sig på tipspromenaden. Människorna suckade över de knepiga tipsfrågorna, men hunduppgifterna verkade ju vara en baggis, som att gå slalom mellan pinnar, och att hoppa genom en ring, dessutom med frikostig godisbelöning. Sånt har Martina lärt mig för jättelängesen. Men krypa genom en tunnel. Nix. Jag förstår att Tarzan tvärvägrade. Ända tills den tunnelansvariga slängde en köttbulle halvvägs in i tunneln, och Martina fick locka med en köttbulle i andra änden. Då ändrade sig Tarzan. Hade jag också gjort. Alltså, för en köttbulle kan jag göra mycket, för två köttbullar kan jag nog gå i döden. Eller i alla fall krypa genom en tunnel.

Extramatte Martina skrev

TILL SIST….

Naturligtvis måste jag säga något om att vara klubbtidningsredaktör. Jag kunde naturligtvis säga**: ” Det ska fan vara redaktör”!**

Men så är det inte. Om man som jag suttit som redaktör i snart 20 år, då tycker man det är roligt. Visserligen har jag många gånger frågat om någon annan vill åta sig redaktörskapet. En gång var det en person som ”Prövade På” det blev fyra nummer så sprack det. Jag fick hoppa in och på den vägen är det.

Det började mycket försiktigt 1991 med att Agneta Åström och jag under 2 års tid plitade samman tidningen. 1994 blev jag ensam redaktör, o ve och fasa var min första tanke hur kunde jag lova detta. Det första jag gjorde var att ta kontakt med vår kassör Kristina Lindström redan på den tiden, ja, hon har också varit en engagerad kraft långa tider i vår klubb. Kristina var en jäkel på maskinskrivning och dator vilket inte var fallet med undertecknad. Jodå hon kunde tänka sig att bli redaktionssekreterare, bara jag inte tänkte skriva romaner. Kristina var och är engagerad i flera klubbar förutom foxeriet.

Efter några år började jag snegla åt det hållet där det stod en dator som min omtänksamme bror skänkt mig. Jag närmade mig den mycket försiktigt, och tog dessutom en kurs för vettskrämda pensionärer där medelåldern låg på 80 år. Jag sänke den ordentligt och hör och häpna jag började så smått skriva i tidningen. På den tiden var Strävaren en liten tidning och den gick att fylla ganska snabbt.

Nu hade redaktörerna i flera klubbar börjat göra lite snitsiga tidningar, man började ändra format. Då skulle Strävarens redaktör inte vara sämre. Jag skulle skriva ett jubileumsnummer 2004 och frågade styrelsen om jag fick ändra formatet och utöka sidantalet så det översteg 100gr. Med en viss tvekan fick jag tillstånd. Det blev den först Strävaren i stort format sedan dess har vi behållit den så, och tidningen får inte överskrida 36 sidor då blir det dyrt som attan och redaktören får bakläxa.

Med åren har det blivit lustfyllt att våga uttrycka sig, med andra ord bjuda lite på sig själv. Men först och främst skall tidning vända sig till våra medlemmar som har sin Strävhåriga Foxterrier som sällskapshund. Vad våra uppfödare kan göra är at skänka medlemskap till sina valpköpare Kanske blir Strävaren en fin länk till rasen, klubben och likasinnade.

Numera har vi återfått en informativ **hemsida** och många vänner använder vår Facebook sida, detta gör förhoppningsvis också att vår underbara ras kommer ännu mer i fokus.

Så ni som är roade att skriva och har tankar att förmedla, GÖR DET!
Ni kommer väl ihåg att det är ett bra sätt att stärka sitt immunförsvar genom att skriva.

SKRIV I STRÄVAREN OCH MÅ BRA UPPMANAR REDAKTÖREN VÅRA MEDLEMMAR!
EN FRIDFULL HELG OCH EN FÖRHOPPNING OM ETT BRA ÅR 2013 ÖNSKAR Llillemor

STRÄVHÅRIGA FOXTERRIERKLUBBEN
MEDLEMSKORT 2012

SVERIGE

PORTO
BETALT
B FÖRENINGSBREV

RETURADRESS.
KRISTINA LINDSTRÖM
STUREGATAN 46, 1TR.ÖG.
11 4 36 STOCKHOLM

GOTT NYTT STRÄVARÅR